

Fésűs Éva: Cinege Miki

Tegnap egy kékfejű cinege szállt az ablakomra.

- Csin-csitt! Csin-csitt! - szólt be kedvesen. - Cinege Miki vagyok, és azért jöttem, hogy meséljek valamit. Meghallgatod-e?

- Hogyne hallgatnám, cinegemadár! Be is eresztelek, napraforgómaggal meg is kínálllak.

- Jó, de akkor előbb küldd ki a cicát, mert attól nagyon félek. Tavaly télen borzasztó kalandom volt egy cirmossal. Széttépett volna, ha nincs ott Sanyika!...

Így tudtam meg Cinege Mikitől, hogy van valahol egy szösze fejű, nagyon jószívű kisfiú: Sanyika. Ez a kisfiú annyira szereti a madarakat, hogy télen tökmagot fűz fonálra, fél diócskákat kötöz zsinigra, és kiakasztja nekik a faágra. Így a torkos verebek nem férnek hozzá, de a hasznos cinegék, mint megannyi ügyes, szárnyas tornász, hintázva is megeszegetik az eleséget.

Sanyika gondoskodása nélkül nagyon sanyarú sorsuk lett volna. A hó minden nekik való ételmezt elborított. Sokan majdnem éhen pusztultak, a dermedt kis Cinege Mikit pedig macska körme szaggatja szét, ha Sanyika idejében meg nem menti.

Később, amikor már tavaszi napsugár bontogatta a bimbókat, és a madarak fészekrakásra gondoltak az erdőben, Cinege Mikinek eszébe jutott, hogy ő most is meglátogatja Sanyikát. Felkerekedett hát, és vidáman röppent az ablakára. Huncutkodva kocogtatta meg az üveget, de a házból csak a doktor bácsit látta kijönni!

- Jaj! - dobbant meg a szíve. - Itt valami baj történhetett!

- No, azért nem kell megijedni! - mondta a doktor bácsi Sanyika édesanyjának. - Most már meggyógyul a kisfiú. Hanem a nyáron nagyon sok piros almát kell ennie, hogy megerősödjék! Milyen szerencse, hogy éppen almafa áll a kertjükben!

Cinege Miki elégedetten látta, hogy már nem kopárok az almafa ágai.

Duzzadó rügyecskéket ringatott rajtuk a tavaszi szél. Az iménti ijedség után rá is szállt a fára tollázkodni, s hát, uramfia, egyszer csak mit hallott!?

Halk mozgolódás támadt a bomladozó levelek között. Ezernyi zöld hernyó kezdett nyüzsgögni az ágak hajlásaiban, és egy repedésből kikukucskált a csúf, kövér vezérhernyó.

- Támadás! - sziszegte. - Megkopasztjuk az almafát!

- Megkopasztjuk! - adták tovább egymásnak az alattomosan neszező hangocskák.

Cinege Miki azt hitte, káprázik a szeme, cseng a füle.

- Jaj - gondolta, még ha egy nap ezer kukac fér is a begyembe, akkor sem győzöm őket egyedül megenni. Márpedig Sanyika almafáját tönkretenni nem hagyom!

Megfordult hát, és szélsebesen repült vissza az erdőbe, fellármázni az egész cinege-rokonságot. Csak el ne késsenek!...

Az almafán már megindultak az öreg araszolók felmérni, hogy milyen hosszúak az ágak, és nyomukban gyűrűzni, hemzsegni kezdett a falánk hernyósereg. Sokan fonálon ereszkedtek alá a kiszemelt rügyecskékre, s nem maradt tenyérnyi hely, amit el ne leptek volna. Szegény almafa tehetetlenül sóhajtott.

A vezérhernyó hátán úgy meredeztek a szörpamacsok, mint megannyi harci bokréta.

- Rágni! - vezényelte, azután eleresztette magát, és rápottyant a legdúsabb ágra. Csámcsogva akarta bekapni az első rügyefalatot, amikor hirtelen éles kis madárcsőr koppant a hátán. A következő pillanatban egész felhőnyi cinege csapott le az almafára. Kékcinegék, barátcinegék, kedves kis búbosok, mind eljöttek!

Lett is haddelhadd! A vezérhernyó bevándorolt Cinege Miki begyébe. A szemfüles madarak minden hernyót nyakon csíptek. Még a fakéreg alá is benéztek, hogy hírmondó se maradjon belőlük. Bújt az ellenség, ahogy csak tudott! Összezsugorodtak, zöld rügynek, összesodródott falevélnék álcázták magukat, de a cinegék elől így sem menekülhettek meg. Néhány óra alatt megtisztították az almafát a veszedelmes kártevőktől.

Így hálálták meg Sanyika jóságát, aki a nehéz, téli időben sem feledkezett meg róluk.

Termett is a nyáron annyi piros alma azon a fán, hogy még nektek is jutott volna belőle egy kosárral!...